

RUDYARD KYPLING

A doua carte a junglei

RUDYARD KYPLING
după un desen de John Collier

REGIS

Cum s-a născut frica.....	3
Legea junglei	26
Minunea lui Purun Bhagat.....	29
Cântecul lui Kabir.....	51
Jungla covoară spre văi	52
Cântecul lui Mowgli contra oamenilor	52
Groparii	93
Un cântec al undelor.....	125
Ankusul regelui	126
Cântecul vânătorului	152
Quiqueren	153
Angutivaun taina	185
Câine roșu	186
Cântecul lui Chil.....	221
Goana primăverii.....	222
Cântec de plecare.....	253

Tipar executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA

Traducere de Jul. Giurgea

Editura REGIS

www.regiseditura.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Cum s-a născut frica

Izvorul e sterp și albia secată,
De aceea fărtați astă seară ne-om prinde;
Cu botul fierbite și cântec deșert
Umăr la umăr goni-vom pe țărm, înfrățiți
De groaza cu pași nevăzuți sosită furiș,
Pe drumul uitării de sânge și omor,
Azi ied de sub ugerul ciutei, tihnit
Putea-va să vadă, mai slab decât ei
Pe netrebnicul lup și să-i numere colții
Din cangea în care cerbul pieri.
Izvorul e sterp și matca fără de ape.
Amândoi astă seară fărtați ne vom prinde.
Înainte cu pâcla de beznă, de fulger
Sfâșiată – noroc la vânat tuturor – va rupe
Ale tăriei zăgazuri, ca apa pământul să-nece.

L egea junglei – mai vechi decât toate legile din lume – este în aşa fel alcătuită, încât prevede toate nenorocirile ce ar putea să dea peste vietăile care trăiesc într-însa; prin urmare prevederile ei au ajuns la o desăvârşire pe care nu i-o puteau da decât obișnuinţa și timpul scurs de la începuturile ei până astăzi. Poate vă mai aduceți aminte că o mare parte din viață, Mowgli și-a petrecut-o alături de haiticul lupilor Seeonee și că aici a învățat această lege de la Baloo, ursul cel cafeniu. După ce băiatul a mai crescut și a prins să dea semne de nesupunere, tot Baloo i-a spus că legea este ca și biciul lianei uriașe din junglă; ea cade pe spinarea oricui ar vrea să o înfrângă și nimeni nu poate scăpa de urmările ei.

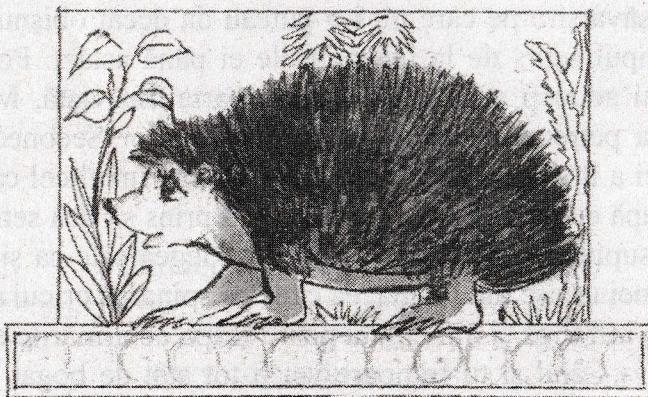
- Când și tu frățioare vei fi tot atât de bogat în zile

ca mine, te vei încredea că toate neamurile din junglă trebuie să asculte de o lege; această clipă însă nu cred să-ți fie pe plac, zice bătrânul Baloo.

Vorbele acestea însă îi intrau pe o ureche și-i ieșea pe cealaltă, căci puțin îi păsa unui băiat de cea ce va fi mâine, când astăzi nu are altă grija decât să doarmă și să mănânce. A venit însă o vreme când s-a dovedit că vorbele lui Baloo nu sunt lipsite de temei, și Mowgli și-a putut da seama că toată jungla se supune unei anumite legi.

Aceasta s-a întâmplat într-un rând când toate ploile de iarnă întârziaseră și nici nădejde nu mai era să vină. Într-un stufăriș de bambus, Mowgli întâlni pe Ikki, ariciul, care îi povestea că apa din iezer a început să scadă. Despre Ikki însă, se știa că are gusturi subțiri, și nu-i place decât hrana aleasă pe sprânceană; ori tocmai din cauza aceasta Mowgli începu să râdă și-i răspunse în bătaie de joc:

- Bine, dar ce-mi pasă mie de asta?
- Acuma, nu zic nici eu că ar putea să-ți pese lucru mare, răspunse Ikki și-și scutură țepii supărat, dar să vedem ce vei zice mai târziu, căci ca mâine se va termina și cu scăldătoarea de la Vadul Albinelor, în îmbucătura dintre stânci. Ce vei zice de asta, dragă frățioare?

- Apa a secat demult, căci se văd bolovanii de pe fundul iezerului, și eu nu mai sar din vârful stâncilor în dulbină, căci mi-e teamă să nu-mi sparg capul, răspunse Mowgli, care pe vremea aceea era convins că el singur știe mai multe decât ar putea ști cel puțin cinci dintre neamurile viețuitoarelor din junglă, luate împreună.

- Eu cred că aşa ceva n-ar putea să-ți strice deloc; omul cu capul spart se ferește, încheie Ikki și o zbughi în hătiș, ca nu cumva Mowgli să-l scuture de țepii pe care îi avea pe nas. În aceeași zi Mowgli îi povesti lui Baloo tot ce-i spusesese Ikki. Ursul rămase îngândurat și murmură ceva, ca pentru sine: „Dacă aş fi singur, aş schimba fără întârziere terenul de vânătoare, înainte de a lua-o altii înaintea mea. Alergarea după vânat printre străini însă sfăršește mai întotdeauna cu bătaie, ceea ce ar putea să iasă prost și pentru Piciul. Mai bine să aşteptăm floarea de *mohwa*”.

S-a întâmplat însă că în primăvara aceea arborele de *mohwa* la care Baloo ținea atât de mult, nu vră să înflorească. Florile, ca și ceară, date cu o ușoară rumeneală, fură prăjite de căldura zilelor, înainte de a înmuguri, doar câteva petale veștede și cu miros greoi căzură moarte, când Baloo se ridică pe picioarele dinapoi și începu să scuture copacul. Pe urmă, arșița începu să se furișeze ca fiara, nebiciuită de ploile toamnei, spre inima junglei, și frunzele copacilor îngălbéniră, apoi se făcură cafenii și nu mult după aceea erau ca funinginea. Costișele fură prăjite de fierbințeala zilelor și ierburile se uscară, de erau ca țepii de sărmă și răsucite ca șoriciul ars la flacără. Dulbinele iezerelor secară și pe margini se mai vedeau urmele copitelor poporului junglei venit să se adapte, de parcă forma lor ar fi fost arsă în dogoare de foc. Vrejurile lianelor mustoase scăpaseră de pe trunchiuri și căzuseră

moarte în jurul tulpinelor; tufele trestiilor de bambus se chirciră și se zbăteau cu sunete metalice, cînd le loveau vînturile fierbinți. Mușchiul stâncilor din fundul umbrit al junglei se uscă și căzu, de rămase steanul fierbinte și calcinat ca pietrișul ce mijea pe fundul iezerelor secătuite de pojarul secetei.

N e a m u l
zburătoarelor
și al maimu-
țelor pribegise
demult spre
miazănoapte,
căci știau di-
nainte ce va
urma; cerbii
și mistreții în-
fometăți cobo-
râseră în văi
spre semănă-
turile câmpu-
rile și murise-
ră uneori chiar

în fața oamenilor care se simțeau prea netrebnici ca să-i mai poată ucide cu mâna lor. Numai vulturul Chil răma-
se nemîscat și se îngrășă, căci pământul – cât vedeați cu ochii – era plin de stârvuri, și în fiecare seară aducea știre fiarelor din junglă care erau prea slăbite pentru a încerca să-și schimbe terenurile de vânătoare, că soarele a omorât jungla, spre miazănoapte și miazăzi, spre răsărit și apus, în depărtări, cât ai putea zbura trei zile la rând.

Mowgli, care nu cunoscuse niciodată cu adevărat ce va să zică „foamea”, trebui să se hrănească chiar și cu miere stătătă de trei ani, pe care o găsea în scorburile de

stânci unde fuseseră roiuurile; mierea aceasta era neagră ca păcura și avea bulgări de zahăr cleios care scrâșnea între dinți. Începu să vâneze și el larvele de viespi și ouăle de carii, care sfredesc drumuri nevăzute pe sub scoarța copacilor. Vietățile din junglă erau numai pielea și osul, aşa că Bagheera trebuia să iasă în fiecare noapte de trei ori la vânătoare pentru a-și face rost de un ospăț destul de sărat. Mai chinuitoare era însă lipsa de apă, căci viețuitoarele junglei cu toate că se opresc rareori la izvoare, totuși trebuie să bea să se sature.

Căldura creștea mereu și scotea toată umezeala din aer și din pământ, aşa că nu mai rămase decât fluviul Waingunga ce mai trimtea o slabă șuviță de apă între malurile lui pârjolite; de aceea când Hathi, elefantul sălbatic care trăiește o sută de ani și mai bine, se apropie de fluviu și văzu în mijlocul lui o creastă vânătă de piatră lucind în lumină, își dădu seama că aceasta trebuie să fie Stâna Împăcării, și ridicând trompa spre înălțimi, mugind cum făcuse și părintele său cu o jumătate de veac în urmă – implorând ruperea zăgazului apelor; cerbii, mistreții și bourul duseră mugetul răgușit mai departe, iar vulturul Chil se rotea în înălțimi amețitoare, descriind cercuri în zbor și tipând cu glasul strident a primejdiei apropiată.

Legea junglei scrie pedeapsă cu moartea pentru cel ce ucide la adăpătoare pe vreme de secetă, și aceasta pentru că setea este mai tare chiar decât foamea. Poporul din junglă o duce, nu-i vorbă, destul de greu, căci pe vreme de secetă vânatul e rar, dar tot o duce; apa însă nu poate fi înlocuită cu nimic și dacă în junglă n-a mai rămas decât un singur izvor, orice vânat e oprit în timpul cât poporul se găsește la adăpători. În vremuri bune, când apele curg din belșug, cei care coboară să-și astâmpere setea la fluviul Waingunga sau orice altă dulbină, sunt în

primejdie de moarte în tip ce se adapă; tocmai din cauza aceasta cirezile vin la adăpători mai ales noaptea. Veți putea oare înțelege fiorul nebănuș pe care-l simte vânătul venit să înfrunte primejdia în timp de noapte, când cireada se strecoară tiptil spre vaduri, ferindu-se ca frunza să nu fâșâie pe unde trece și să nu pârâie vreascurile sub copite, ca pe urmă să intre în șuvoiul de apă până la genunchi și s-o audă vâjâind pe sub el; să vadă aburind oglinda rece a apei și la fiecare înghițitură să întoarcă grumazul și să se uite înapoi, gata în orice clipă să-și repeadă mușchii întinși, într-un salt deznașdăjduit; pe urmă să se tăvălească pe țărmul așternut cu nisip și să revină cu botul umed și pântecele plin ca un burduf, la cireada care-l privește cu admiratie.

Cerbii cu coarnele lucii și scurte știau că Bagheera sau Shere Khan s-ar putea ivi în orice clipă să le sară în spinare. Jocul acesta cu primejdii de viață și de moarte însă era acum definitiv terminat, căci viețuitoarele junglei se tărau flămânde și legănându-se pe picioare spre albia secată, înfrântite de același instinct – ursul alături de tigru, mistrețul alături de cerb și de bour – iar după ce sorbeau adânc din ochiurile de apă stătută, rămâneau cu gâturile întinse deasupra oglinzii tulburi, căci se simțeau prea sfârșite pentru ca să se poată urni fără zăbavă.

Cerbul și mistrețul dăduseră toată ziua târcoale, crezând că poate vor găsi ceva mai bun de mâncat decât scoarța uscată și frunze veștede. Bivolii nu întâlniseră în drum nici o mlaștină ca să se poată tăvăli în voie și nici vreo parcelă de semănătură, ca să o poată paște. Serpii din junglă ieșiseră la drum și coborau spre apă, în nădejdea că vor întâlni vreo broască rătăcită; erau colaciți între pietrele umede, dar nu săsâiau și nici nu-și arătau limbile în furculiță când se întâmpla ca un mistreț să dea cu râțul

și să le strice cuibarul. Broaștele-țestoase care se găseau înainte prin apropierea râului, fuseseră demult omorâte de Bagheera, care era cel mai ișcusit vânător, iar pești se pitiseră în adâncul dulbinezii. Numai Stânca Împăcării se mai vedea pe jumătate ieșită din unda scăzută a apei subțiri, parcă ar fi fost un șarpe uriaș, și în coastele ei se vălătușeau aburi din apa care sfârâia ca scăpată pe o plită încinsă.

Aici venea Mowgli în timpul nopții ca să se răcorească și să-și vadă tovarășii. Nici cei mai înfometăți dintre tovarășii lui nu se mai uitau acum la el, căci gol cum era părea mai sfârșit decât oricare dintre vietătile junglei. Din cauza arșiței soarelui, părul aproape i se albise. Prin pielea subțire, coastele i se vedea ca surcelele în garduri, iar colacul genunchilor și coatele bătucite (căci avea obiceiul să se târască în patru labe), erau ca mlădițele înnodate de curpeni. Sub claiua de păr încâlcit însă, ochii lui erau limpezi și fără urme de spaimă, căci în vremea aceasta de cumpăt Bagheera avusese grija să-i spună să umble domol, să vâneze fără prea multă osteneală și nici să nu-și iasă din fire, orice i s-ar întâmpla.

- Sunt timpuri grele, spunea într-o seară pantera neagră gâfăind de căldură, dar vor trece și ele, dacă vom putea aștepta, și vom rămâne în viață până la capăt. Cu pântecele cum stai, Piciule?

- E plin, dar ceea ce am băgat într-însul nu-mi pricinuiește nici o plăcere. Ce zici, Bagheera: ne-or fi uitat ploile și nu vor mai trece niciodată pe aici?

- Nu-mi vine să cred aşa ceva. Sunt încredințată că mohwa va mai înflori pentru noi și vom avea parte să vedem ciutele grase de păsunatul în văi. Haide să mergem la Stânca Împăcării și să aflăm ce știri ne-au adus tovarășii. Urcă-te frățioare la mine în spinare.

- Cred că nu e bine să umbli pe o astfel de vreme cu poveri în spinare. Mă mai pot ține și singur pe picioare, să n-ai nici o grija, cu toate că nici unul dintre noi nu pare a fi bou de povară, dus la îngrășare.

Bagheera aruncă o privire plină de dispreț spre pântecele sfrijit care-i atârna ca o otreapă și murmură printre dinți:

- Azi-noapte am omorât un bou înjugat. Mă simțeam atât de sfârșită încât n-aș fi îndrăznit să-l atac pentru nimic în lume, dacă l-aș fi găsit în libertate. Woo!

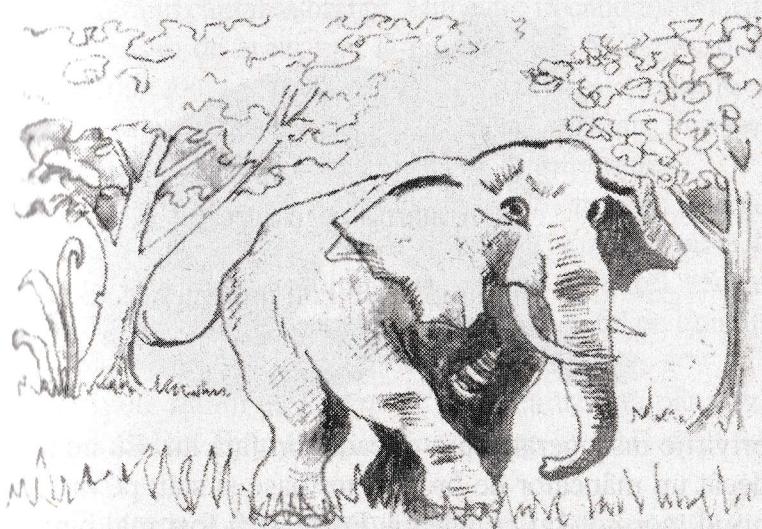
- Suntem vânători curajoși, n-am ce zice, răspunse Mowgli disprețuitor. Nici eu nu mă tem de nimic, când răscolesc larvele viespilor.

Coborâră malul apei împreună, în timp ce sub picioare le cântau vreascurile uscate și în fața lor se așternea țărmul secat și acoperit de nisipul prăjit de soare.

- Eu cred că apele nu mai pot ține multă vreme, zise Baloo care răsări alături de ei. Ia uitați-vă de cealaltă parte a râului. Parcă s-ar vedea potecă croită de picioare de om.

Pe țărmul din față, ierburile junglei se sfrijiseră de arșiță și muriseră de-a-n-picioralea. Potecile tăiate de cerbi, de mistreți și jivine prin iarba mai înaltă decât statul de om coborau toate spre râu, ca niște vârgi trase cu mâna pe o pânză incoloră, și în lungul lor, în tulbureala dimineții, se vedea venind cele mai însetate dintre viețuitoarele junglei, grăbind de-a valma spre vaduri. Din depărtare se auzeau ciutele și iezi strănutând din cauza prafului stârnit de copite.

În susul fluviului, la o cotitură, nu departe de Stâncă Împăcării, era Hathi, elefantul sălbatic și paznic al zăgazurilor apei, cu puii lui slabănoși care se legăneau pe picioare ca niște umbre cenușii în bătaia luminii lunii. Ceva mai jos de el erau cerbii, care mergeau în fruntea

cirezii, iar dincolo de aceștia, mult mai la vale, mistreții și bivolii. Pe țărmul din față, unde copacii uriași coborau până în marginea apei, erau locurile anume menite pentru Mâncătorii de Carne: tigri și lupi, pantera și urs, alături de alte jivine.

- Iată-ne acum pe toți supuși aceleiași legi, începu Bagheera și intrând în apa râului, își roti privirea spre pădurea de coarne a cerbilor și spre ochii însăicismântați ai mistreților întorși spre ea. Noroc tuturor la vânat, strigă pantera neagră, adăugând printre dinți: ce minunat vânat ar fi de nu ne-ar opri legea junglei.

Urechile ciulite ale cerbilor prinseră numai decât înțelesul vorbelor auzite și un fior trecu printre ei:

- Suntem la adăpători și nu se vânează! protestă cireada.

- Liniște, mugi Hathi elefantul sălbatic. E pace, Bagheera, să nu uiți că ne găsim la adăpători, prin urmare nu poate fi vorba de vânătoare.

- Asta o știu și eu, răspunse Bagheera întorcând

privirile însângerate spre cireada din fața lui. Eu nu sunt decât un mâncător de broaște țestoase și stau pe mal, să prind mormolocii cu gheara. Poate ar fi fost mai bine să mă hrănesc și eu cu vrejuri și frunze.

- Am fi și noi bucuroși, răsunse iedul unei ciute, născut de curând, căruia nu-i era tocmai pe plac nutrețul acesta.

Oricât de deznađăduit ar fi fost neamul din junglă, îi fu peste puțină să nu râdă când auzi astfel de vorbe. Însuși Hathi, bătrânul, își stăpâni cu greu un zâmbet, în timp ce Mowgli culcat pe brânci în apa călduță, începu să se zbenguie și să dea din picioare, aruncând stropii fierbinți în jurul lui.

- Cuvânt înțelept ai grăit, iedule, și când ne vom ridica de aici ca să fim ce suntem fiecare, ne vom aduce aminte de tine, murmură Bagheera, și sfredelind cu ochii întunericul, căută să nu-l uite pentru cazul când se vor mai întâlni.

Încetul cu încetul, sfatul între dobitoace se întinse pe ambele maluri. Mistreții se auzeau grohăind ca să-și facă locul mai larg: bourii mugeau făcând copci prin nisipă; iar cerbii povesteau minunății despre drumurile lungi pe care

le făcuseră în căutarea hranei. Din când în când întrebările se încrucișau de la un mal la celălalt spre Mâncătorii de Carne, dar toate știrile erau rele, și vânatul fierbinte al junglei șuiera printre stânci și ramurile pustiite, zvârlind frunze ofilite și praf peste oglinda apei tulburate.

- Mor și oamenii alături de plugurile oprite în brazdă, zise un Tânăr sambhur. De la asfințitul soarelui până la cădereea nopții am întâlnit trei înși, și toți trei zăceau liniștiți alături de boi. În curând vom zace la fel de liniștiți, ca și ei.

- Apele râului au scăzut de noaptea trecută până azi, declară Baloo. Spune Hathi, în viața ta ai mai văzut aşa secetă?

- Va trece și asta, răsunse bătrânul Hathi, și ridicând trompa plină de apă se stropi pe spinare și pe coastele care-i întindeau pielea.

- Avem pe cineva între noi care nu duce multă vreme la o astfel de încercare, continuă Baloo privind înduioșat spre băiatul pe care-l iubea.

- Eu? întrebă Mowgli jignit. E adevărat că eu nu am blană care să-mi ascundă ciolanele, dar ce-ai zice Baloo dacă te-ar jupui cineva de piele și...

Hathi se cutremură la gândul acesta năstrușnic, iar Baloo răsunse răstit:

- Piciole, acestea nu sunt vorbe ce s-ar cade să le spui unui șicusit cărturar ca mine. Până acum niciodată nu m-a văzut nimeni ieșind fără blană.

- N-aveam gând să te jignesc Balo, dar voi am să spun că tu ești ca și nuca de cocos în învelișul ei țepos, iar eu sunt ca nuca dezghiozată. Dacă blana ta cafenie...

